

ת"פ 3021/08/19 - מדינת ישראל נגד שרגא קבטר זיקוקין ופירוטכניקה (2005) בע"מ, שרגא אמירה מלכה הניה, שרגא שמואל מיאר

בית הדין האזורי לעבודה חיפה

ת"פ 3021-08-19

25 אפריל 2021

בפני: כב' השופט אסף הראל

מדינת ישראל

המאשימה:

-

1. שרגא קבטר זיקוקין ופירוטכניקה (2005) בע"מ
שרגא אמירה מלכה הניה
3. שרגא שמואל מיאר

הנאשמים:

החלטה

בקשת הנאשמים מיום 28.2.21 בה הם מעלים טענות מקדמיות ועותרים למחוק את כתב האישום. לאחר עיון בבקשה, בתשובה, ובטענות הצדדים כפי שהועלו בדיון מיום 25.4.21, אני קובע כך:

העבירות המיוחסות לנאשמי - לא התיישנו

1. העבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום הן מסוג עוון (סעיפים 5, 19(א) ו- 20 לחוק חמרי נפץ, התשי"ד - 1954; סעיף 24(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977). ככאלה, תקופת ההתיישנות לגביהן היא חמש שנים מיום ביצוע העבירה. בחלוף תקופה זו אין להעמיד אדם לדין בשל אותה עבירה (סעיף 9(א)(3) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן - **החסד"פ**)).

2. על פי כתב האישום, העבירה נעברה ביום 14.3.13. כתב האישום הוגש ביום 1.8.19. אף כי בין שני המועדים חלפו יותר מחמש שנים, אין לומר שהעבירות התיישנו. הטעם לכך הוא שאף לגרסת הנאשמים, פעולת החקירה האחרונה בתיק התקיימה בחודש 12/16. בנסיבות אלו, יש למנות את תקופת ההתיישנות מחודש 12/16. בין מועד זה ובין מועד הגשת כתב האישום, לא חלפו חמש שנים ולכן העבירות לא התיישנו. סעיף 9(ג)(1)(ג) לחסד"פ - אשר הוסף לחסד"פ בתיקון מס' 87 לאותו חוק - לא חל בענייננו, שכן במועד תיקון החוק, העבירות טרם התיישנו לפי

הוראות החסד"פ בנוסחו טרם תיקון זה (סעיף 8(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 87), התשע"ט - 2019). בהיעדר התיישנות העבירות, יש לדחות את הטענה המקדמית לפיה אין להעמיד לדין את הנאשמים בגין העבירות המיוחסות להם בכתב האישום (סעיף 9 לבקשה).

טענות ההגנה מן הצדק

3. לא מצאתי כי יש מקום - כבר בשלב המקדמי - להורות על ביטול כתב האישום בשל טענות הגנה מן הצדק שהעלו הנאשמים (סעיף 149(10) לחסד"פ).

4. טענה אחת שמעלים הנאשמים בענין זה היא כי כתב האישום הוגש בשיהוי. נטען כי הנאשם 1 ואחרים נחקרו כבר ב- 2013 בסמוך לאירוע, וחקירת הנאשמת 2 בשנת 2016 לא היתה לה הצדקה במועד בו נעשתה. נטען כי השיהוי בהגשת כתב האישום - לאור פרק הזמן שחלף ממועד חקירת הנאשמת 2 בחודש 12/16 - עשוי לגרום לעיוות דין מחמת היעדר זכירה ואבדן ראיות וכן לגרום לנזק ראייתי לנאשמים. אינני מקבל טענה זו. הטעם לכך הוא שבשלב זה טרם נפרשו בפני בית הדין הראיות. בנסיבות אלו, לא ניתן לקבוע כעת כי ייגרם נזק ראייתי לנאשמים. לכך יש להוסיף כי פרק הזמן שחלף בין מועד חקירת הנאשמת 2 בחודש 12/16 ובין מועד הגשת כתב האישום - תקופה של כשלוש שנים - אינו ארוך בצורה כזו שיש בה להביא למסקנה כי מדובר בשיהוי העולה כדי הגנה מן הצדק.

5. אשר לטענה כי כתב האישום הוגש בשיהוי ושלא בהתאם למועדים הקבועים בהנחיית היועץ המשפטי לממשלה מס' 4.1202 - הרי שהנחיה זו קובעת פרק זמן של 18 חודשים לצורך גיבוש החלטה סופית על ידי התביעה בנוגע לתיק חקירה בעבירות מסוג עוון. פרק זמן נמנה ממועד קליטת התיק ביחידת התביעה (סעיף 4(א)(2) להנחיה). המאשימה מסבירה כי התיק הועבר למחלקה המשפטית בחודש 5/17 (עמוד 4 לפרוטוקול). בהינתן כי כתב האישום הוגש בחודש 8/19, יש לקבוע כי הדבר נעשה לאחר שחלפה תקופת ה- 18 חודשים. אולם גם אם כתב האישום לא הוגש בהתאם למועדים אלה שבהנחיה, אין בכך להוות טעם המצדיק לבטל את כתב האישום. זאת מאחר ואין תחולה במקרה כאן להוראת סעיף 57א(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן - **החסד"פ**) (סעיף 8(א) לחוק סדר הדין הפלילי (תיקון מס' 87), התשע"ט - 2019). בנסיבות אלו, יש מקום לבחון האם מדובר כאן בשיהוי המצדיק את ביטול כתב האישום. קבעתי כבר שאין כאן שיהוי כזה.

6. טענה נוספת שמעלים הנאשמים היא כי המאשימה הגישה כתב אישום לאחר שהוגש כנגד הנאשמים, המאשימה וגורמים נוספים כתב תביעה בהליך אזרחי בגין האירוע עליו נסב כתב האישום. נטען כי לאור זאת יש למאשימה אינטרס "לחזרה כלפי בני הזוג שרגא", אך מדובר בשימוש בכלי משפטי בחוסר נקיון כפיים קיצוני. נטען כי קיים חשש שקביעות בית הדין בהליך הפלילי כאן תשפיענה על ההליך האזרחי. טענה זו לא מקובלת עלי. גם אם המאשימה הגישה כתב אישום נגד הנאשמים לאחר שהוגשה תביעה אזרחית נגד הנאשמים, המדינה וגורמים נוספים, אין הדבר מביא למסקנה כי החלטת הרשות המינהלית להגיש כתב אישום לוקה בפגם המצדיק התערבות בית הדין. ראשית, אין בהכרח זהות או הקבלה בין ענישה המוטלת בהליך פלילי לבין סעד בהליך אזרחי. לכן הטענה כי מטרת ההליך הפלילי כאן היא לאפשר למדינה שיפוי מהנאשמים בשל חבות אפשרית של המדינה בהליך האזרחי - אינה בעלת משקל ניכר. שנית, גם אם קביעות בית הדין בהליך הפלילי יכולות ותיהנה להן נפקות לגבי ההליך האזרחי - ואינני קובע ממצא כלשהו בענין זה - הרי מדובר הנובעת מהוראת חקיקה (סימן ז' בפרק ג' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א -

1971), ואין בכך להביא למסקנה כי הגשת כתב האישום עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית באופן המביא לביטול כתב האישום.

7. יש לדחות את טענתם האחרת של הנאשמים כי למדינה יש אשם תורם ושותפות בדבר עבירה. הראיות טרם הוצגו בפני בית הדין, ולכן טענת הנאשמים כי האירוע התרחש רק שבוע לאחר קבלת היתר ממשרד התמ"ת, וכי הדבר מלמד כי המשרד טרח לבדוק שכלל נהלי הבטיחות מתקיימים במקום - דורשת הוכחה. גם הטענה שהנאשמים שימשו זרוע ארוכה של גופים שונים להם סיפקו את הציווד, דורשת הוכחה. לא רק שהטענות דורשות הוכחה, אלא גם דרושה הוכחה הנפקות של טענות אלו - ככל שתוכחנה - על האחריות הפלילית של הנאשמים, ככל שקיימת.

8. גם הטענה כי הגשת כתב האישום גורמת לנאשמים עינוי דין - דורשת הוכחה. עצם העובדה כי החקירות השונות שנערכו, הדירו שינה מעיני הנאשמים - לא די בה להביא למסקנה כי קמה הגנה מן הצדק. הטענה כי עם חלוף הזמן, עת שלא הוגש כתב אישום, נוצרה הסתמכות אצל הנאשמים כי לא יוגש נגדם כתב אישום - אינה חזקה בשלב מקדמי זה, עת שהנאשמים עצמם מאשרים כי בחודש 12/16 נחקרה הנאשמת 2. היינו, אין מדובר במצב שבו מאז מועד האירוע הנטען - בחודש 3/13 - ועד מועד הגשת כתב האישום, לא היו הנאשמים מודעים לכך כי מתבצעות פעולות חקירה היכולות להביא להגשת כתב אישום. משהעבירות בהן מואשמים הנאשמים לא התיישנו, אין לומר כי היתה הצדקה להסתמכות שנוצרה אצלם כי לא יוגש כתב אישום, ככל שהיתה הסתמכות כזו.

סיכום

9. לאור האמור לעיל, הטענות המקדמיות של הנאשמים - נדחות. זאת, מבלי לגרוע מחזקת החפות העומדת להם.

10. אני קובע דיון הקראה ביום 23.5.21 בשעה 09:30, בו תישמע תשובת הנאשמים לכתב האישום.

ניתנה היום, י"ג אייר תשפ"א, (25 אפריל 2021), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.